

De ster van
ouwe Sjoerd

J. Schoute

Beckmann

DE STER VAN OUWE SJOERD

De tekeningen maakte J. Beckmann

DE ŠTER VAN OUWE SJOERD

door

J. SCHOUTE

J. N. Voorhoeve - Den Haag

1

Oei, oei, oei", huilt de wind om de takken der bomen.

Die deftige, oude bomen, ze kreunen er van!

Ze zijn boos op die wilde bulderbas.

Maar de wind trekt zich er niets van aan.

Hij jaagt nog wilder door de tuin van het oude huis.

Hij loeit om de hoeken en lacht zijn wilde lach.

„Joei, oei, oei, oei!”

Hij stormt voorbij het tuinhuisje, maar er in komen kan hij niet.

Dat is maar goed ook, want in dat huisje zitten de vogels.

De arme diertjes. Ze hebben het zo koud.

Ze zetten hun veren helemaal bol van de kou.

En ze hebben een vreselijke honger, want overal ligt een dikke laag sneeuw. Een dik, wit donzig kleed.

Nu is er geen wormpje meer te vinden en ook niet een enkel zaadje. Alles ligt verborgen onder dat pak sneeuw.

Maar in de tuin staat het vogelhuisje. Daar liggen altijd lekkere broodkorstjes.

Lientje, het meisje uit het grote huis, legt die er neer.

Lientje is een blond kind met een klein wip-neusje. Als ze lacht, trekt haar neusje nog verder omhoog.

„Straks,“ denken de vogeltjes, „straks zal

Lientje wel weer komen, met haar hand vol lekkere broodkruimeltjes. Dan zullen we smullen."

Ze slijpen hun snaveltjes al langs de muur. Maar, het duurt zo lang vandaag.

Ze kijken naar de achterdeur, maar er komt geen Lientje.

Zou Lientje ze vanavond vergeten?

O, o, dan moeten ze vanavond met een lege maag slapen gaan.

„Pienk, pienk," roepen ze. „Kom dan toch," betekent dat.

2

In het grote huis staat Lientje voor de kerstboom, want het is Kerstfeest vandaag. Nu denken de mensen er aan dat héél, héél lang geleden de Here Jezus geboren werd.

Ja, het is Kerstfeest, en daarom is Oma komen logeren.

Oma is al zo oud en ze heeft allemaal rimpeltjes in haar gezicht.

„Wel honderd,” denkt Lientje, die ook wel eens geprobeerd heeft zulke rimpels in haar gezichtje te trekken. Maar er kwam er altijd maar ééntje, vlak boven haar neus.

Gisteren heeft ze met Oma de kerstboom versierd.

Zij gaf Oma de kleurige ballen aan. Héél voorzichtig, want stel je voor, dat zo'n prachtige bal brak!

Dat zou héél erg zijn!

Daarna kwamen de sterren en de slingers. En bovenaan een héél mooie ster.

Het was geen grote ster, maar ze had prachtige kleuren.

Zó mooi, dat Lientje met open mond had staan kijken.

Oma vertelde, dat ze die ster gekregen had, toen ze nog een klein meisje was.

Lientje moest haar maar goed bewaren. Nou, daar zal ze wel voor zorgen.

Ze vindt die boom zo prachtig, dat ze de vogeltjes buiten helemaal vergeet.

„Oma,” zegt ze opeens, „nu is er niemand jarig en toch hebben we het huis versierd. Raar hé?”

Maar Oma vindt het helemaal niet raar.

Ze zegt: „Op het Kerstfeest denken we er immers aan, dat de Here Jezus geboren is. Dan zijn we héél blij. En dáárom versieren we het huis”.

Daar moet Lientje even over nadenken.

O ja, ze weet het wel. De Here Jezus is overal. Hij ziet alles wat je doet. 't Is wel vreemd, dat je Hem nooit kunt zien, maar Lientje weet toch zeker, dat Hij er is.

Ze heeft vader er eens naar gevraagd, maar die zei: „Later, als je groot bent, zal je het wel beter begrijpen”.

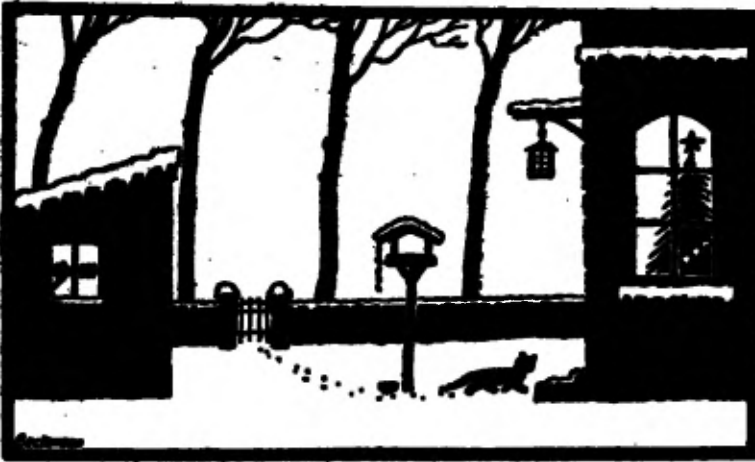
Lientje zou willen, dat ze al groot was. Maar 't is toch ook wel fijn klein te zijn, want dan word je door iedereen verwend.

En buiten wordt het steeds donkerder. De vogeltjes hebben hun rustplaatsje al opgezocht.

Ze hebben nog zo'n honger. „Maar morgen,” denken ze, „morgen zullen er wel weer broodkruimels zijn.”

Ze bibberen een beetje in hun verenkleedje en steken hun kopjes onder hun vleugels. Ze dromen van dikke broodkorsten, die zo maar door de lucht vliegen!

Ergens beneden sluipt Mokkie, de poes. Ze tilt haar pootjes hoog op. Ze is niet bang voor de sneeuw; 't is maar goed, dat ze niet weet waar de vogeltjes zitten, want anders...! Nou, dan kon er wel eens iets héél ergs gebeuren.

Maar ze weet het gelukkig niet.

**Binnen gaat vader de kaarsjes aansteken.
Telkens schiet een vlammetje omhoog tussen
de groene takken. Alle ballen gaan nu schit-
teren: rood, groen, blauw en zilver, en overall
glanst het engelenhaar.
Maar het mooiste van alles vindt Lientje
de ster van Oma, want die heeft bijna alle
kleuren.**

Als alle kaarsvlammetjes stil branden, gaat vader voor het orgel zitten. Lientje komt dicht naast hem staan. Ze zingen samen de oude Kerstversjes.

Lientje kent er al een paar uit het hoofd.
Moeder en Oma zingen ook mee:

Stille nacht, heilige nacht,
Davids zoon, lang verwacht,
die millioenen eens zaligen zal,
werd geboren in Bethlehems stal,
Hij, der schepselen Heer,
Hij, der schepselen Heer.

Oma zingt een beetje beverig, ze is ook al zo oud.

Als Lientje zo oud is als Oma, zingt ze ook vast wat beverig.

Dan vertelt vader het Kerstverhaal.

Lientje mag op zijn schoot zitten. Ze nestelt zich dicht tegen hem aan en staart in de kaarslichtjes.

Soms kijkt ze even naar vaders gezicht; dat trekt helemaal in plooiën, als vader vertelt

van Maria en Jozef, die samen naar een vreemde stad moesten. Daar konden ze niet eens in een huis slapen. Ze kwamen in een stâl terecht.

En 's nachts werd in die oude stal een Kindje geboren: de Here Jezus.

Zijn moeder, Maria, wikkelde het in doeken en legde het in de kribbe, een voerbak van de beesten.

Ja, er was geen mooie wieg in de stal.

Toen kwamen er herders naar het Kindje kijken. Ze hadden heel veel engelen gezien, terwijl ze op de schapen pasten. Eerst waren ze erg geschrokken, maar één van die engelen zei: „Weest niet bevreesd.”

Toen vertelde die engel hun iets heel moois: dat de Here Jezus geboren was in een oude stal. De Here Jezus, Die de mensen altijd helpen wilde.

Toen zijn de herders vlug naar de stal gegaan om het Kindje te zien.

En toen kwamen er ook nog drie rijke koningen.

**Ze kwamen uit een heel ver land. Een ster
wees hun de weg naar de stal.**

**Lientje kijkt naar de ster in de boom. Háár
ster.**

**Zo'n mooie ster hebben vast ook die koningen
gezien.**

**Als ze haar ogen bijna dichtknijpt, is het net
of er allemaal lichtstralen uitschieten.**

3

En buiten is de wereld wit.
Alleen de weg naar de stad is zwart. Daar is
de sneeuw al weggedooid.
„Sjok, sjok, sjok!”
Er loopt een man op die weg, helemaal alleen.
Een oude man in die witte wereld.
Hij heeft een kromme rug.
„Ouwe Sjoerd,” noemen de mensen hem.
Altijd loopt hij met z'n hoofd naar de grond.
Kijk, hij bukt zich en raapt een steentje op.
Hij gooit het ver voor zich uit over de weg.
Het huppelt over de stenen en valt ergens in
de sneeuw. Een zwarte steen in de witte
sneeuw.
Wéér bukt Sjoerd zich.
Wéér raapt hij een steentje op, maar nu
steekt hij het in zijn zak.
Dan sloft hij verder en mompelt wat.
„Licht, allemaal licht,” prevelen zijn oude
lippen.

Er loopt een man op de weg, „Ouwe Sjoerd“.

Hij sjokt voort over de weg en rilt een beetje.
Waarom is hij nog zo laat gaan wandelen?
Och, hij weet het zelf niet eens.
Hij is stilletjes van huis gegaan, want Lies,
zijn dochter, mag het niet weten. Zij zou hem
vast niet hebben laten gaan.

Wat moet zo'n oude man nu buiten? Nu de
vogeltjes in hun schuilplaatsje zitten en zelfs
de wind is gaan slapen?
Och, het is zo mooi buiten.
Maar 't is ook erg koud. En Sjoerd heeft niet
eens een jas aan. Hij kan wel ziek worden.

De wereld is zo wit. Hij herinnert zich nog
iets van brandende kaarsjes en een groene
boom. Van héél vroeger. Hij weet niet precies
wát.
Hij mompelt maar: „Licht, allemaal licht!”

Plotseling staat hij stil.
Vlák voor het huis van Lientje.
Het licht van de kerstboom straalt door de
ruiten.

Dat licht schittert in Sjoerds oude ogen.
Vol verbazing staat hij daar.
Dat is het licht uit zijn herinnering!
„O, wat prachtig!” Hij zucht er van.
Hij wil nog dichter bij die mooie, lichtende
boom zijn.
Hij sjokt zo maar de tuin in, en drukt zijn
neus bijna tegen de ruit aan.
En ouwe Sjoerd, die bijna alles vergeten is,
die niets meer kan onthouden, denkt opeens
aan vroeger . . .
Aan Kerstfeest!
Hij wordt daar heel blij om.

Lientje knijpt haar ogen helemaal dicht. Dan
ziet ze nog steeds de ster.
Maar als ze haar ogen weer open doet . . .
Wat ziet ze dan . . . ?
Een oud gezicht, vlak bij het raam.
„O, vader,” zegt ze, „ouwe Sjoerd!”
Vader kijkt verbaasd naar dat gezicht, be-
schenen door het licht van de kerstboom.
„Wacht,” zegt hij, „ik zal hem binnen
roepen.”

Als Sjoerd de deur hoort open gaan,
schrikt hij.

Zo vlug hij kan, loopt hij de tuin uit.

Vader roept hem nog, maar hij wil weg. Vlug
weg.

Hij mompelt weer wat voor zich heen.

Hij heeft het zo koud. Hij rilt er van.

Weer sjokt hij langs de straat.

Als hij thuis komt, broemt zijn dochter op hem.

Ze is zo ongerust geweest.

„Hoe kunt u nu zó laat nog het huis uitgaan?”
zegt ze.

Maar hij hoort het nauwelijks.

Hij ziet nog steeds voor zijn ogen die prach-
tige kerstboom.

En hij denkt aan vroeger.

Nu is het Kerstfeest!

Als hij naar bed gaat, denkt hij niet meer
aan de kleurige steentjes en glaasjes, die hij
bewaart in een oude doos. Hij heeft iets veel
mooiers gezien.

Morgen gaat hij weer kijken.

Dat is vast!

Mòrgen!

En bij de kerstboom zit Lientje.

Ze luistert naar vader, die vertelt. Ze zingt de kerstversjes mee.

Maar ze denkt intussen ook aan de oude man, die nu buiten in de kou loopt.

Daarna brengt moeder haar naar bed.

„Mooi is 't-ie, hè Moe, die ster?” zegt ze.

„Nou, prachtig,” antwoordt moeder. „Maar 't is nog veel fijner, dat de Here Jezus gekomen is om ons te helpen.”

Daarover denkt Lientje even na.

Als moeder zo iets zegt, is het natuurlijk wáár. Die houdt je niet voor de mal.

Daarom zegt Lientje na haar avondgebedje nog: „Ik dank U, Here Jezus, dat U ons altijd helpen wilt. Wilt U ouwe Sjoerd ook helpen? Hij heeft het erg koud”.

Dan stopt moeder haar lekker toe.

Lientje zegt: „Morgen is het weer Kerstfeest, hè Moe?”

„Ja hoor,” antwoordt moeder, „slaap nu maar lekker, m'n kleine schat.”

4

't Is heel stil in de kamer.

Nog stiller bijna dan buiten in de witte wereld.

Boven slaapt Lientje in haar warme bedje.
En in hun stille hoekje dommelen de vogeltjes.

Een paar lichtstraaltjes vallen door het raam.
Ze vallen op de mooie ster.

Die gaat nu mat glanzen.

Er vallen ook een paar lichtstraaltjes in het muizengaatje, daar in de hoek van de kamer.
Er komt een muizensnoetje uit kijken, een kopje met glinsterende kraaloogjes.

Dan glijdt het muizenlijfje helemaal uit het gaatje.

En dan nog één. En nog één.

Wel zéven muisjes kruipen uit het gat. Eerst twee grote. Dát zijn natuurlijk de vader en de moeder.

Dan vijf kleintjes. Dat zijn hun kindertjes.

Eerst trippen ze heel voorzichtig over de vloer.

Maar na een poosje worden ze brutaal. Ze rennen als wilden door de kamer.

Het wordt een echt muizenfeest. Soms slepen ze elkaar aan de staart over de vloer!

Maar dan...

O, kijk eens...!

Daar rent er één tegen de bak op, waarin de kerstboom staat, en zit daar parmantig rond te kijken.

Buiten in de donzige sneeuwlaag... loopt Mokie, de zwarte poes.

Ze is naar de boerderij van boer Veltman geweest.

Daar heeft ze een dikke muis gevangen.

Laat de vogeltjes maar slapen, muisjes zijn veel lekkerder.

Poes gaat met grote sprongen door de sneeuw.

Ze verlangt naar haar warme mandje in de keuken.

Maar o wee, nu zijn ze allemaal al naar bed! Mokie blijft voor de deur staan.

„Miauw, miauw! Laat me toch binnen!”

Maar Lientje slaapt in haar warme bedje.

En vader en moeder slapen in het grote bed.

En Oma dommelt in de logeerkamer.

Ze horen die arme poes niet.

Op het dak, onder een dakpan, schrikt een musje wakker.

„Oei,” denkt ze, „dat is de poes.”

Maar ze zit gelukkig veilig onder die grote dakpan.

„Miauw, miauw,” roept Mokie.

**Als niemand haar hoort, als ze allemaal maar
doorslapen, gaat poes naar de voorkant van
het huis.**

**Ze springt met een wip op de vensterbank.
Ze gaat op haar achterpootjes staan.**

**Dan laat ze zich met haar voorpootjes tegen
het raam vallen. „Bom!”**

**Heus, daar schiet het raam zo maar open!
Mokkie wist zeker wel, dat het niet zo goed
dicht zat.**

**Ze is al eens eerder door dat raam binnen
gekomen.**

**De muizen in de kamer schrikken zich náár,
als poes eensklaps de kamer in springt.**

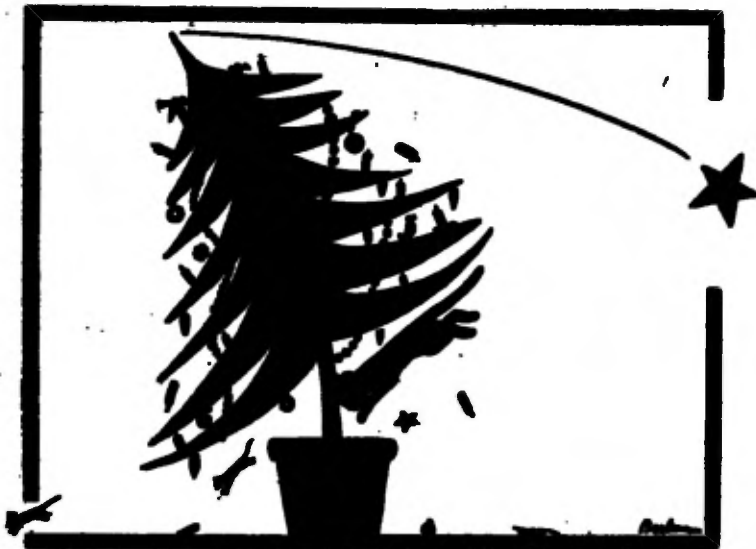
Ze rennen naar hun holletje.

**Maar het muisje daar onder de kerstboom?
Dat kan niet wegkomen.**

**Het zit daar zo angstig onder al die kleurige
ballen.**

**Het maakt zich heel klein, o zo klein, achter
de stam van die boom.**

**Maar o wee, die poes met haar scherpe ogen,
die ziet dat muisje tòch wel.**

Ze kromt haar rug en dan . . .

Oei - joi, daar neemt ze een sprong.

Maar juist schiet het muisje naar de andere kant en Mokkie vliegt pardoes met haar kop tegen de stam.

De top van de boom zwiept heen en weer.

De mooie, kleurige ster raakt los . . .

Ze valt door het openstaande raam naar buiten.

Daar ligt ze zacht te glanzen in de witte
sneeuw.

Binnen wrijft Mokie met de pootjes over
haar kop.

Foei, wat een rare sprong was dat.

De muis is weg, diep weg in het muizen-
holletje!

Daar kan poes niet bij komen.

Ze kruipt bij de haard, die nog warm is.

Dan wordt alles weer stil in de kamer.

5

's Morgens, nog heel vroeg, als het nog maar nauwelijks licht is, klinkt er gestommel in het huisje van Sjoerd.

Ouwe Sjoerd komt uit zijn bed.

Hij heeft niet geslapen. Hij droomde over het Kerstfeest.

Hij wilde mee gaan zingen: „Stille nacht, heilige nacht“, maar toen werd hij net wakker.

Daarna heeft hij lang naar de zolder liggen staren.

Maar hij zag de planken niet, hij zag allemaal licht.

Toen moest hij weer denken aan de kerstboom in het grote huis, aan de stille straatweg.

En daarom is hij opgestaan.

Het is nog wel wat vroeg, maar dat hindert hem niet.

Hij wil kijken, of die kerstboom er nog staat.

Als hij die boom ziet, zal hij zich weer alles herinneren van het Kerstfeest, van vroeger, toen hij nog een kleine jongen was.
Vlug trekt hij zijn kleren aan en gaat zachtjes door het huis. Want als zijn dochter Lies hem hoort, zal ze hem tegenhouden.

„Brrr!” wat is het koud buiten.
Sjok, sjok, sjok, gaat hij door de sneeuw.
Het is nog een heel eind naar het grote huis, waar de kerstboom staat.
De oude man wordt gauw moe. Hij hoest zo erg. Telkens moet hij even stilstaan.
Dan gaat hij weer verder en mompelt weer voor zich uit: „Licht, allemaal licht”.

Zo komt ouwe Sjoerd bij Lientjes huis.
Daar slapen ze allemaal nog.
Hij stapt voorzichtig naar het raam.
Ja hoor, de kerstboom staat er nog.
Maar och, het is lang zo mooi niet als gisteravond !
Nu branden er geen kaarsjes meer. Dat is wel heel jammer.

Beverig pakken zijn oude handen de ster.

Het raam staat open.
Als hij wil, kan hij zo één van die mooie,
kleurige ballen pakken.

Dan . . . opeens ziet hij de ster op de grond
liggen.

De ster met haar prachtige stralen.
Zijn ogen worden groot van verbazing.
Hij bukt met zijn stijve rug.
Beverig pakken zijn oude handen de ster uit
de witte sneeuw.
Hij houdt haar heel dicht voor zijn ogen en
mompelt: „Licht, allemaal licht!”

Dan sjokt hij terug naar zijn huisje.
De ster zit diep in zijn jaszak.
Telkens moet hij stilstaan om te hoesten.
Zijn borst doet zeer.
’t Is ook zo koud daar op die stille straatweg.
Zo komt hij thuis en kruipt gauw bij de
kachel.
Maar och, de kachel is uit, is zo koud als
steen.
En ouwe Sjoerd begint steeds meer te rillen.

„Licht, allemaal licht . . . !”

Zijn tanden klapperen op elkaar.

Zo vindt Lies hem en ze schrikt er van.

„Waarom is u toch zo vroeg opgestaan?“
vraagt ze. „U is ziek. Ga maar gauw weer
naar bed. Dat komt natuurlijk van gister-
avond.“

Sjoerd kijkt haar een beetje schuw aan en
zegt niets terug. Hij mompelt maar wat voor
zich heen en voelt in zijn jaszak.

Daar zit immers de prachtige ster.

Een grote schat is daar veilig weggeborgen.

Lies weet daar niets van.

Dat moet ook niet. Het is een geheim.

Altijd als hij er-naar zal kijken, zal hij denken
aan vroeger, aan Kerstfeest.

Dan krijgt hij een vreselijke hoestbui. Zijn
oude lichaam schudt helemaal.

Hij hoort Lies weer zeggen: „Toe vader, ga
toch gauw naar bed“.

Ja, naar bed, dat wil hij wel.

Hij heeft het zo koud.

En in bed is hij alleen, alleen met zijn geheim.

Lies moet hem helpen met uitkleden.

Zij hangt zijn jas aan de kapstok.

Hij kijkt er angstig naar.

Dan ligt hij klappertandend onder de dekens.

Lies stopt hem flink in.

**Als ze de kamer uitgaat, schudt ze haar hoofd
en denkt: „Ik zal maar gauw wat warms voor
hem maken”.**

**Als ze weg is slaat ouwe Sjoerd de dekens
van zich af en gaat z'n bed uit.**

Maar dat valt niet mee.

Zijn benen doen zo raar, ze beven zo erg.

Maar hij móet naar zijn jas.

Aarzelend doet hij een paar stappen.

Hij moet zich aan het bed vasthouden.

**Nu nog een paar stappen, dan is hij bij de
kast.**

**Met trillende handen haalt hij het geheim
uit zijn jaszak.**

Dan strompelt hij terug naar zijn bed.

Als Lies terug komt met een beker warme melk, ligt hij weer onder de dekens. In zijn hand houdt hij de ster. En zijn lippen prevelen: „Licht, allemaal licht!”

6

Buiten is de wind teruggekomen. Zo maar ineens.

Eerst zacht, later al harder jaagt hij door de bomen.

„Oei, oei, oei!”

Hij slaat de takken heen en weer en lacht om die deftige, oude bomen.

„Hoei, hoei, hoeii!”

Buigen moeten zij.

Buigen voor hem, voor de wilde wind.

Dan jaagt hij de sneeuw voor zich uit.

Hij loeit om de hoek van het huis en vindt daar het open raam. O weel

Hij duwt het nog verder open.

„Hoei, hoei, hoeii!”

Hij speelt met de kleurige ballen aan de kerstboom.

Er rolt een kaarsje naar beneden. Het valt vlak voor Mokie op de grond.

De poes schrikt, maakt een rare sprong en trekt een hoge rug.

De wind lacht er om. Hij trekt zelfs wat engelenhaar uit de boom.

Het zweeft door de kamer en komt neer op het dressoir, hangt als een krans om Lientjes foto.

Dan vliegt de boze wind het raam weer uit.

Juist komt moeder naar beneden.

Ze begrijpt niet hoe dat raam open komt.

Zou ze het niet goed vastgezet hebben?

Ze sluit het vlug. Daarna zet ze het kaarsje weer in de boom.

Maar het engelenhaar ziet ze niet zo gauw.

Dan gaat ze Lientje en Oma roepen, want straks moeten ze naar de kerk.

Lientje wrijft haar ogen uit.

Ze hoort de wind bulderen om het huis.

Maar ineens weet ze het weer: het is vandaag Kerstfeest!

Ze knielt voor haar bedje neer en dankt God, dat Hij haar bewaard heeft in de nacht. Ze

De poes schrikt en maakt een rare sprong.

vraagt of Hij haar heel blij wil maken, omdat de Here Jezus geboren is.

Even later zitten ze allemaal aan de tafel in de kamer, Oma, vader, moeder en Lientje. Ze smullen van het heerlijke kerstbrood, maar dan denkt Lientje opeens weer aan gisteravond, aan dat gezicht voor het raam. „Moe,” vraagt ze, „zou ouwe Sjoerd nu ook kerstbrood eten?”

„Dat weet ik niet, meiske,” zegt moeder. „Misschien heeft hij geen geld om dat dure brood te kopen.”

Lientje denkt lang na. Ze zou graag een stuk van haar brood aan de oude man geven. Het lijkt wel, of haar vader weet wat ze denkt.

„Vanmiddag,” zegt hij, „gaan wij samen een stuk kerstbrood naar Sjoerd brengen.”

„Wat fijn,” zegt Lientje. Samen met vader een kerstbrood brengen!

Na het eten gaat ze nog even naar de kerstboom kijken.

**Maar dan schrikt ze erg!
Waar is haar mooie ster?
Zou die gevallen zijn?
Met z'n drieën zoeken ze de vloer af, maar
de ster is nergens te vinden.
Lientje is erg verdrietig. Nu is ze het mooiste
uit de kerstboom kwijt.
Als Oma een mooi kerstverhaal vertelt, ver-
geet Lientje haar verdriet een beetje.
Wie kan op het Kerstfeest verdrietig zijn!**

Dan lopen vader en Lientje door de sneeuw.

7

En 's middags?

**Dan lopen vader en Lientje door de sneeuw.
De wind trekt aan hun kleren. Hij duwt in
hun rug.**

**Maar vader is zo sterk. Die lacht om die wind.
Lientje kruipt dicht tegen hem aan.**

**Ze kijkt eens achterom, alsof ze wil zeggen:
„Kom maar op, lelijke wind!”**

**Dan wordt de wind kwaad. Hij blaast met
geweld over de weg.**

**De sneeuw vliegt Lientje in het gezicht. Ze
kijkt maar gauw weer vóór zich en probeert
net zulke grote stappen te nemen als vader.
Maar dat valt niet mee.**

In zijn ene hand heeft vader een pakje.

**Daarin zit een stuk heerlijk kerstbrood, vol
lekkere, zwarte krenten.**

Ze komen bij het huisje van Sjoerd.

Vader klopt aan de deur.

Als Lies open doet, kijkt ze verbaasd en zegt:

„Hé, mijnheer van Dam! Komt u maar gauw binnen!”

„Dag juffrouw!” groet Lientje beleefd.

„We komen jullie wat lekkers brengen, Lies,” zegt vader lachend.

O, wat kijkt die Lies verwonderd!

Wat een heerlijk kerstbrood! En is dat voor hen? Ze vergeet bijna te bedanken.

„Jammer, dat vader nu zo ziek is,” zegt ze. „Hij heeft hoge koorts.”

Ze brengt vader en Lientje in de zijkamer, waar ouwe Sjoerd ligt te rillen.

„Dag Sjoerd,” zegt vader. „Hoe gaat het er mee? Ga je ziek worden?”

Ouwe Sjoerd mompelt maar wat.

Schuw kijkt hij naar vader en Lientje.

Zullen die twee nu zijn mooie geheim afpakken?

O wee, daar heb je het al. Daar grijpt die man zijn arm.

Vader wil even voelen of ouwe Sjoerd koorts heeft.

En dan . . . ?

O, dan ziet hij wat Sjoerd in zijn hand heeft.
En Lientje ziet het ook.

De ster. Háár ster, die ze van Oma heeft
gekregen.

Ze graait de ster, die op de lakens gevallen
is, van het bed.

Die ster is van háár!

Ze ziet niet; hoe angstig ouwe Sjoerd kijkt.
Pakken ze dat moois nu heus van hem af?

Maar vader begrijpt wat die blinkende ster
voor de oude man betekent.

Hij kijkt Lientje aan en zegt: „Mag Sjoerd
jouw ster houden, Lientje? Hij is er zo blij
meel”

Lientje weet niet goed, wat ze doen moet.
Ze wil haar ster graag houden, maar ze kan
toch ook niet goed hebben, dat ouwe Sjoerd
verdrietig is.

Daarom legt ze de ster weer in Sjoerds hand.
En dan ziet ze, hoe blij de oude is.

Vader zegt: „Dat vind ik fijn, Lientje”, en hij
belooft Lies, dat hij de dokter zal waar-
schuwen.

„Weet je wat we nog doen?“ zegt vader. „We zullen samen een paar kerstversjes zingen.“ Er is geen kerstboom in de kamer. Maar nu wordt het toch echt Kerstfeest in het kamertje van ouwe Sjoerd.

Lientje zingt dapper mee, en Sjoerd luistert vol aandacht.

„Stille nacht, heilige nacht.“

Nu wordt het weer net als vroeger. Heel, heel lang geleden.

Als Lientje met vader naar huis gaat, heeft ze geen ster meer.

Maar als ze aan het blijde gezicht van ouwe Sjoerd denkt, is ze zelf óók heel blij. En ze zegt tegen vader, net als moeder gisteravond: „Het fijnste is toch, dat de Here Jezus geboren is, hè vader?“

En de vogeltjes in de tuin wachtten maar. Twee keer al heeft Lientje hen vergeten.

Dan eindelijk . . .
Daar gaat de achterdeur open.
Lientje komt naar buiten met twee handen
vol broodkorstjes.
Dat wordt daar een heerlijk mussenfeest in
die stille tuin!

In deze serie verschenen ook :

<i>G. van Heerde</i>	DE KORAALSCHELP
<i>G. van Heerde</i>	DE TAMME KRAAI
<i>Johs van Kuipers</i>	DE KIKKERKONING
<i>H. Menkman</i>	KEESJE KOENEN
<i>J. W. Ooms</i>	HET MEISJE MET DE KAARSJES
<i>Jan Roelfs</i>	GIJSJE VAN HET VEERHUIS
<i>Jan Roelfs</i>	MIEK EN JASPER
<i>J. Schoute</i>	EEN SCHITTERDING
<i>G. van Schouwenburg</i>	ZES EMMERS ZEEUWSE MOSELEN